

Sygn. akt IIK 388/13

1 Ds. 862/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09.06.2014r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn,

Protokolant: Aleksandra Hormańska

przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu: Łukasza Chrapek

po rozpoznaniu w dniach 09.12.2013r., 07.05.2014r., 09.06.2014r. sprawy karnej

przeciwko **D. M. (1)**, s. J. i M. z d. C.

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

1. w dniu 15 listopada 2012r. w H., groził Z. oraz M. W. (1) zabójstwem, która to groźba wzbudziła w zagrożonych uzasadniona obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

2. w dniu 15 listopada 2012r. w H., naruszył nietykalność cielesną M. W. (1), poprzez uderzenie wymienionej,

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk;

3. w dniu 19 listopada 2012r. w H. L., groził M. W. (1) zabójstwem, która to groźba wzbudziła w zagrożonej uzasadniona obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

4. w dniu 15 stycznia 2013r. w L., chcąc aby A. W. (1) złożyła fałszywe zeznania w postępowaniu 1Ds. 862/12, co do przebiegu zdarzenia zaistniałego dnia 15 listopada 2012r. w H., nakłaniał ją do tego,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk;

5. w okresie od 9 stycznia 2013r. do 16 stycznia 2013r. daty bliżej nieustalonej w L., chcąc aby M. Ś. (1) złożył fałszywe zeznania w postępowaniu 1Ds. 862/12 co do faktu rzekomego zaobserwowania przebiegu zdarzenia zaistniałego w dniu 15 listopada 2012r. w H. oraz jego zrelacjonowania, nakłaniał go do tego, obiecując udzielić w zamian za korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk;

6. w dniu 12 lutego 2013r. w H., wdarł się do wnętrza mieszkania M. W. (1) nr budynku (...), a następnie wbrew żądaniom wymienionej, mieszkania tego nie opuścił,

tj. o czyn z art. 193 kk;

7. w dniu 12 lutego 2013r. w H., używając śrubokrętu, groził M. W. (1) zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

I. uznaje oskarżonego D. M. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1, 3 i 7 części wstępnej wyroku stanowiących występki z art. 190 § 1 kk z tym, że przyjmuje, iż czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawiania wolności,

II. uznaje oskarżonego D. M. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 4 i 5 części wstępnej wyroku stanowiących występki z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk z tym, że przyjmuje, iż czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawiania wolności,

III. uznaje oskarżonego D. M. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznaje oskarżonego D. M. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 193 kk i za to na podstawie art. 193 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 kk i art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego D. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w niniejszej sprawie zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. oplat w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

A. W. (1) od 2012 roku za przyzwoleniem swoich rodziców spotykała się z o trzy lata starszym D. M. (1). W dniu 15 listopada 2012 roku przed Sądem Rejonowym w Lubaniu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich odbyła się sprawa A. W. (1) dotycząca demoralizacji. Na sprawę obok A. W. (1) stawili się jej rodzice Z. W. (1) i M. W. (1). Decyzją Sądu na A. W. (1) nałożono nadzór kuratora sądowego. Po wyjściu z sali rozpraw A. W. (1) opowiedziała o powyższym swojemu chłopakowi D. M. (1), który na korytarzu Sądu zrobił awanturę jej rodzicom i zaczął się im odgrażać. Jeszcze tego samego dnia około godziny 20.00 D. M. (1) został przywieziony przez K. S. (1) do miejsca zamieszkania A. W. (1) w H.. Po czym udał się do jej domu, gdzie drzwi otworzył mu Z. W. (1). W korytarzu mieszkania doszło między mężczyznami do kłótni i szarpaniny, w trakcie, której D. M. (1) odgrażał się pozbawieniem życia Z. W. (1) i jego żonie, która słysząc hałas wyszła na korytarz z kuchni. Po chwili M. wyszedł na podwórze, a zanim przed dom wyszła M. W. (1). W tym czasie Z. W. (1) telefonicznie zawiadomił dyżurnego KPP w L. o zaistniałym zdarzeniu, prosząc o interwencję. Na podwórzu pojawiła się również A. W. (1), która podeszła do M.. M. W. (1) widząc jak D. M. (1) ciągnie jej córkę w stronę samochodu ruszyła w jego stronę. W trakcie szarpaniny jak się wywiązał między nimi D. M. (1) uderzył kilkakrotnie M. W. (1) powodując u niej obrażenia w postaci otarcia wargi dolnej po stronie prawej, krwiaka podskórnego ramienia lewego średnicy około 5 cm, oraz stłuczenia twarzy, które nosiły cechy naruszenia nietykalności cielesnej z uwagi na ich nieznaczne ślady. W tym samym czasie z domu wyszedł Z. W. (1) widząc zaistniałą sytuację podbiegł do D. M. (1), którego kopnął, odganiając go od żony. M. odszedł w kierunku samochodu kolegi, gdzie pozostał do czasu przyjazdu Policji. K. S. (1) w trakcie zdarzenia znajdował się w samochodzie gdzie słuchał muzyki oraz obok niego obserwując przebieg części wydarzeń. Biorąc pod uwagę agresywne zachowanie D. M. (1) M. W. (1) oraz Z. W. (1) obawiali się spełnienia kierowanych przez niego gróźb pozbawienia życia.

Dowód: zeznania świadka Z. W. k. 165-166;

zeznania świadka M. W. k. 166, 22-23, 81-82;

zeznania świadka A. W. k. 166, 33-34, 50-54, 56-58, 95-96;

zeznania świadka K. S. k. 184, 27-28, 61-63;

opinia sądowo lekarska k. 18;

wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 109-114.

W dniu 19 listopada 2012 roku D. M. (1) wraz z A. W. (1) przyjechał do jej miejsca zamieszkania w H.. A. W. (1) weszła do domu zabrać swoje rzeczy. W tym czasie D. M. (1) pozostał w samochodzie. M. W. (1) widząc pakującą się córkę uniemożliwiła jej wyjście z domu. Wówczas A. W. (1) zadzwoniła do swojego chłopaka pytając, co ma zrobić. D. M. (1) powiedział jej żeby „sama wzięła nóż i załatwiła to, wtedy wyjdzie spokojnie”. O zdarzeniu M. W. (1) zawiadomiła męża, który powiadomił Policję. Po krótkim czasie D. M. (1) zadzwonił po raz kolejny do A. W. (1) prosząc o zwrot telefonu, który jej dał, wówczas wyszła ona w towarzystwie matki na podwórze. Widząc ją D. M. (1) zaczął odgrażać się M. W. (1) pozbawieniem życia. Groźby te wzbudziły u niej obawę, że mogą zostać spełnione. Po tym zdarzeniu rodzice A. W. (1), w obawie przed D. M. (1), nakazali córce opuszczenie domu. A. W. (1) zamieszkała razem ze swoim chłopakiem.

Dowód: zeznania świadka Z. W. k. 165-166;

zeznania świadka M. W. k. 166, 22-23, 81-82;

zeznania świadka A. W. k. 166, 33-34, 50-54, 56-58, 95-96;

wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 109-114.

W dniu 17 listopada 2012 roku Z. W. (1) złożył wniosek o ścigania i ukaranie D. M. (1), który w styczniu 2013 roku otrzymał wezwania do KPP w L.. Wówczas postanowił nakłonić A. W. (1) oraz M. Ś. (2) do złożenia zeznań korzystnych dla niego. Pomiędzy 9 a 16 stycznia 2013 roku spotkał się z M. Ś. (2), któremu zaproponował 200 złotych za potwierdzenie jego wersji zdarzenia z dnia 15 listopada 2012 roku, mimo to, iż nie był on świadkiem zaistniałego zajścia. M. Ś. (2) przystał na propozycję D. M. (1) i złożył korzystne dla niego zeznania w dniu 30 stycznia 2013 roku w sprawie 1 Ds. 862/12. W dniu 15 stycznia 2012 roku nakłonił również A. W. (1) do zeznawania nieprawdy, co do tego samego zdarzenia, na jego korzyść, na co ta przystała i w dniu 17 stycznia 2013 roku złożyła stosowne zeznanie w sprawie 1 Ds. 862/12.

Dowód: zeznania świadka A. W. k. 166, 33-34, 50-54, 56-58, 95-96;

zeznania świadka M. Ś. k. 167, 44, 66-69;

wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 109-114.

W dniu 12 lutego 2013 roku A. W. (1), za namową kuratora sądowego, postanowiła wyprowadzić się od D. M. (1) podczas jego nieobecności w domu i wrócić do rodziców, co też uczyniła. D. M. (1) po powrocie do domu zauważył brak rzeczy A. W. (1), w związku, z czym około godziny 17 udał się do H.. Po przybyciu na miejsce zaczął stukać w okno na parterze. M. W. (1) widząc M., którego się obawiała, postanowiła nie wpuszczać go do domu. Ten mimo to dalej dobijał się do okien i drzwi, dzwoniąc dzwonkiem oraz stukając w nie. W tym czasie w domu była również A. W. (1), która siedziała w salonie i nie chciała wyjść do byłego chłopaka. Z uwagi na intensywność uderzeń w szyby i obawiając się ich wybicia M. W. (1) uchyliła drzwi wejściowe, wówczas, D. M. (1) wtargnął do mieszkania i mimo kilkukrotnych wezwań do opuszczenia domu, nie chciał go opuścić. D. M. (1) zachowywał się agresywnie i nerwowo. W pewnym momencie wziął leżący na szafce w przedpokoju śrubokręt, którym zaczął wymachiwać w kierunku M. W. (1) mówiąc przy tym, że ją zabije. Całą tą sytuacją widziała A. W. (1), która słysząc krzyki matki wyszła z salonu, wówczas M. W. (1) z krzykiem wybiegła z domu biegnąc po pomoc do sąsiada M. W. (3). A. W. (1) w tym czasie próbowała uniemożliwić D. M. (1)

wzięcie noża z kuchni, jednocześnie wyprasząc go z domu. Po chwili do mieszkania wszedł M. W. (3). D. M. (1) na jego żądanie opuścił spokojnie dom W.. M. W. (1) obawiała się spełnienia gróźb kierowanych do niej przez D. M. (1).

Dowód: zeznania świadka M. W. k. 166, 22-23, 81-82;

zeznania świadka A. W. k. 166, 33-34, 50-54, 56-58, 95-96;

zeznania świadka M. W. k. 167, 89-90;

wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 109-114.

D. M. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, w tym na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Dowód: karata karna k. 73-74;

odpisy wyroków k. 99-101.

Oskarżony D. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się tylko do dwóch czynów polegających na wtargnięciu do mieszkania w dniu 12 lutego 2013 roku i nieopuszczeniu go na żądanie M. W. (1) oraz do nakłaniania M. Ś. (2) do złożenia fałszywych zeznań. Zaprzeczył natomiast, iż groził M. W. (1) i Z. W. (1) pozbawieniem życia, jak też temu, że uderzył M. W. (1) oraz nakłaniał A. W. (1) do złożenia fałszywych zeznań. Na tę okoliczność złożył stosowne wyjaśnienia opisując w nich przebieg zaistniałych zdarzeń. W tym miejscu należy podkreślić, iż oskarżony potwierdza sam fakt kontaktów z pokrzywdzonymi we wskazanych w zarzutach okresach, jednakże przedstawia przebieg zdarzeń w sposób korzystny dla siebie eliminując w nich inkryminowane zachowania. Przedstawiona przez oskarżonego linia obrony zdaniem Sądu nie zasługuje na uwzględnienie. Brak jest dowodów potwierdzających słuszność i prawdziwość jego twierdzeń, albowiem świadkowie zeznający na jego korzyść bądź to wycofali się ze swoich twierdzeń (M. Ś. (2) i A. W. (1)), bądź zeznają tylko w takim zakresie, który nie może obciążyć jego osoby, zasłaniając się niepamięcią lub wskazując, iż nie obserwowali całego zajścia zajmując się w tym czasie innymi rzeczami jak miało to miejsce w przypadku K. S. (1).

Należy również wskazać, iż oskarżony ma świadomość grożących mu konsekwencji, w związku, z czym podjął nieudolne kroki zmierzające do zapewnienia mu alibi. Takie działanie świadczą o jego przebiegłości i demoralizacji. Wskazują również na konieczność bardzo ostrożnej oceny wiarygodności jego twierdzeń.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są gołosłowne i nie korelują z zebraniem materiałem dowodowym, co w konsekwencji nie daje podstawy do przyjęcia jego wersji zdarzenia.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia mają zeznania świadków Z. W. (1), M. W. (1) oraz A. W. (1). Świadkowie ci są w swoich relacjach zgodni, co do przebiegu zaobserwowanych zdarzeń, a różnice wynikające w treści zeznań, podyktowane są dynamicznym charakterem zajść, nerwowa atmosfera i stresem związanym z przeżyciami.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż wskazane osoby manipulują zaistniałymi faktami, mimo to, iż są bezpośrednio zainteresowane w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na ich korzyść. Ich zeznania są obszernie, lecz nie noszą śladów konfabulacji. W istotnych elementach korelują ze sobą wzajemnie się uzupełniając tworząc jedną logiczną całość, co czyni je wiarygodnymi.

Za przyjęciem wiarygodności twierdzeń Z. W. (1) oraz M. W. (1) przemawia również dowód w postaci opinii sądowno lekarskiej potwierdzającej odniesione przez pokrzywdzoną obrażenia.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd dokonując oceny wiarygodności świadka A. W. (1) wziął pod uwagę łączące ją więzi uczuciowe z oskarżonym i sposób ich ewaluowania w trakcie zdarzeń. Nie bez znaczenie jest, bowiem fakt, iż początkowo zeznawała ona na korzyść oskarżonego a następnie po odejściu od niego zmieniła swoje zeznania na jego niekorzyść. Trudno jednak przyjąć, iż miało to związek z namawianiem jej przez rodziców do zmiany postawy

wobec oskarżonego. Zeznania jej nie noszą, bowiem cech zastanawiającej „identyczności” z zeznaniami rodziców, ale są ich uzupełnieniem z punktu obserwatora przebiegu zdarzeń, co pozwala przyjąć, iż złożyła je dobrowolnie bez ukierunkowania na poszczególne zachowania oskarżonego, podkreślając w nich swoje spostrzeżenia. Wartym jest również podkreślenia faktu, iż zeznała ona, iż D. M. (1) nakłaniał ją do złożenia korzystnych zeznań w związku z grożącą mu karą, a fakt pozostawania w konflikcie z rodzicami i zauroczenie osobą oskarżonego wpłynęły na nią stymulująco. W tym zakresie Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, iż zeznania świadka zasługują na uznanie za wiarygodne, tym bardziej, iż korelują one z zeznaniami M. Ś. (2), który również wskazał, iż był nakłaniany do złożenia fałszywych zeznań za obietnicą uzyskania korzyści materialnej, do czego przyznał się również oskarżony.

Zdaniem Sądu również zeznania M. Ś. (2) zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, tym bardziej, iż w tym zakresie nikt nie kwestionuje ich prawdziwości.

Rozpoznając niniejszą sprawę nie sposób nie odnieść się do zeznań K. S. (1), który uczestniczył w zdarzeniach z dnia 15 listopada 2012 roku. Jego relacja odnośnie przebiegu zajścia jest jednak w ocenie Sądu stronicza, wskazuje on, bowiem tylko na te okoliczności, które nie zaszkodzą oskarżonemu. Co istotne wskazuje on, iż nie obserwował całego zdarzenia i mógł czegoś nie zauważyć, jaki usłyszeć, gdyż siedział w samochodzie, w którym grała muzyka. W ocenie Sądu zeznania świadka mają charakter asekuracyjny, mówi tylko tyle ile uznaje za konieczne, bez konieczności angażowania się po którejś stronie konfliktu. Wskazuje na to również jego wypowiedź „Po tym zdarzeniu przyjechała policja, dlatego ja się wycofałem z tych kontaktów. Nie chciałem mieć problemów”. Trudno, zatem uznać, iż jego zeznania mają charakter obiektywny, a przedstawiona relacja jest pełna i niepodważalna.

Mniej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia mają zeznania M. W. (3), który nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia z dnia 12 lutego 2013 roku, a o zaistniałych okolicznościach dowiedział się od stron konfliktu. Nie może on, zatem jednoznacznie stwierdzić, co wydarzyło się w domu W. i jaki miało przebieg zajście przed jego pojawieniem się.

Bez znaczenia dla sprawy są zeznania świadków W. F., policjanta interweniującego po zajściu w dniu 12 lutego 2013 roku, który podobnie jak M. W. (3), został powiadomiony o zajściu przez M. W. (1), a wiedza o przebiegu zdarzenia oparta jest tylko i wyłącznie na jednostronnych doniesieniach pokrzywdzonej oraz M. D., który również nie uczestniczył w żadnym ze zdarzeń.

W świetle tak zebrane materiału dowodowego Sąd uznał, iż okoliczności spraw i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1 kk, art. 193 kk, art. 217 § 1kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk.

D. M. (1) wypowiadając groźby pozbawienia życia w stosunku do Z. W. (1) oraz M. W. (1) wzbudził w nich obawę, iż mogą zostać spełnione. Było to związane z jego agresywną postawą wobec nich, naruszaniem ich nietykalności cielesnej, poprzez szarpanie i uderzania oraz dobijaniem się do okien, drzwi i bezprawnym wtargnięciem do mieszkania. Takie zachowanie oskarżonego w związku z wypowiadanymi groźbami pozbawienia życia zdaniem Sądu mogło spowodować poczucie zagrożenia u pokrzywdzonych w obawie o ich realizację, co skutkowało wyczerpaniem znamion czynu z art. 190 § 1 kk. Biorąc pod uwagę, iż D. M. (1) dopuścił się trzech czynów z art. 190 § 1 kk opisanych w pkt. 1, 3 i 7 części wstępnej wyroku, w krótkich odstępach czasu, działając w podobny sposób, za nim zapadł, co do któregośkolwiek z nich wyrok, Sąd uznał, iż oskarżony działał on w ramach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1kk

Bezspornie każde „wtargnięcie” do mieszkania bez zaproszenia domowników i pozostawanie w nim, mimo wydawanych poleceń jego opuszczenia, stanowi naruszenie miru domowego. Tym samym D. M. (1) w dniu 12 lutego 2013 roku, wdzierając się siłą do mieszkania M. W. (1) i nie opuszczając go, na jej kilkukrotne wezwania, wyczerpał znamiona czynu z art. 193 kk.

Zadając M. W. (1) w trakcie szarpaniny w dniu 15 listopada 2012 roku uderzenia rękoma spowodował u niej obrażenia ciała w postaci otarcia wargi dolnej po stronie prawej, krwiaka podskórnego ramienia lewego średnicy około 5 cm, oraz

słuczenia twarzy, które nosiły cechy naruszenia nietykalności cielesnej z uwagi na ich nieznaczne ślady. Tym samym nie można mieć wątpliwości, iż jego zachowanie wyczerpało znamiona czynu z art. 217 § 1kk.

W końcu nakłaniając M. Ś. (2) oraz M. W. (1) do złożenia fałszywych zeznań odnośnie zdarzenia z dnia 15 listopada 2012 roku, co też Ci uczynili w sprawie 1Ds 862/12, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk opisanych w punkcie 4 i 5 części wstępnej wyroku. Uwzględniając fakt, iż oskarżony dopuścił się ich w krótkim odstępie czasu, działając w podobny sposób za nim zapadł, co do któregośkolwiek z nich wyrok, Sąd uznał, iż D. M. (1) działał w ramach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1kk.

Wymierzając D. M. (1) za poszczególne przestępstwa na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (za czyny opisane w pkt 1, 3 i 7 części wstępnej wyroku), na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (za czyny opisane w pkt. 4 i 5 części wstępnej wyroku), na podstawie art. 217 § 1 kk karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn opisany w pkt. 2 części wstępnej wyroku) oraz na podstawie art. 193 kk karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn opisany w pkt. 6 części wstępnej wyroku) Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia karalność, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przejawiający się w braku poszanowania obowiązującego porządku prawnego i norm społecznych, w tym prawa do poczucia bezpieczeństwa, życia wolnego od strachu i obawy, prawa do spokojnego życia w swoim domu, naruszenia nietykalności cielesnej poprzez fizyczne oddziaływanie na pokrzywdzoną, wysoką demoralizację przejawiającą się w nakłanianiu innych osób do popełnienia przestępstwa za przyrzeczeniem uzyskania korzyści materialnych, czy w końcu wykorzystywaniem uczuć młodocianej A. W. (1) świadczącym o jego wyrachowaniu i bezwzględności.

Tak wymierzone kary jednostkowe zdaniem Sadu są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i intensywności jego zachowania. Czynić będą również zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości i uzmysłwią sprawcy niedopuszczalności podobnego zachowania w przyszłości.

Stosownie do art. 85 kk i art. 91 § 2 kk Sąd połączył orzeczone kary i wymierzył D. M. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak wymierzona kara będzie nie tylko realnie dolegliwa dla sprawcy, ale adekwatna do wszystkich okoliczności zaistniałej sprawy. Wskazany okres izolacji oskarżonego od społeczeństwa, zdaniem Sądu będzie wystarczający dla uzmysłowienia mu konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego, zasad współżycia społecznego i nieopłacalności zachowania wykraczającego poza dozwolone normy. Wymiar kary łącznej, w żaden sposób nie razi surowością, uwzględniając wszystkich zachowania oskarżonego, jego agresywną postawę oraz wcześniejszą karalność i dawnie mu szansy normalnego egzystowania w społeczeństwie. W ocenie Sądu wobec D. M. (1) nie zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania. Dotychczasowe sankcje, w tym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przyniosły spodziewanego rezultatu i nie powstrzymały go od ponownego wejścia w konflikt z prawem.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego, Sąd zasądził na podstawie art. 627 kpk koszty niniejszego postępowania na rzecz Skarbu Państwa, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty, uznając, iż poniesienie jej byłoby dla niego zbyt uciążliwe.